ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

MĂREȚIA FRIGULUI

1972

Insignă

Această ramură a poeziei
a cărei umbră peste cer
alaltăieri lent se înscrie
iară vederii noastre, ieri...

să fluture peste sfioasa
întindere de plai natal
mişcînd privirea şi răcoarea
tristeţii spusă virginal...

Această ramură a poeziei
a cărei umbră pe pămînt
şi duh de vînt şi de zăpadă
lent clătinîndu-o, îi sunt.

Ridică-te şi cîntă-ne

Iau cuvîntu-n creieri; tu
ridică-te şi cîntă-ne...

Voi tăia priveliştea
arătîndu-se

Voi supune-naintînd,
sugrumîndu-se,
lucrul stînd
fiindu-se

Tu,
ridică-te şi cîntă-ne:
Nevăzut văzîndu-se
mult înspăimîntîndu-se...
Creier cu izvoare suse
izvorîndu-se
învingîndu-se

Secunda florii

Sub ţîţa stîngă a poetului,
a ieşit un ou fără de sfîrc.
Sub aripa păsării împuşcate
desenată cu sînge a apărut gura iubitei.

Graţios degetul femeii tinere
bătea pe coarnele de melc
întocmai cum ar fi bătut la o maşină de scris
gelatinoasă
inima mea de sidef.

Cît timp reuşesc s-o ţin în aerul meu, –
pasărea aceasta bolnavă va zbura,
Cînd crivăţul mi-o v-a smulge din respirare,
singur şi vînăt voi rămîne ca spînzuraţii

Dulce trebuie să fie somnul înecatului
dormind cu ceafa pe un delfin, –
dulce este secunda florii,
dormindu-şi mirosul pe un destin

Schimbarea la faţă

Nu uitaţi: acum nu mi-e foame,
nu mi-e sete.
Punctul meu de vedere e punctul pietrei
Nu sunt obosit, nu, nu sunt obosit
şi nici nu mi-e sete
şi nici n-am de gînd să stau tolănit
pe timpanul vreunui crocodil.

Merg ca şi cum aş sta,
şi deşi sunt sătul de aer, respir.
Nu, nu, uitaţi; nu mi-e foame şi
nu mi-e sete,
după cum nu mai sunt tînăr
dar nici bătrîn nu sunt.

Boarea suavă a dimineţii
o pot strînge de suava beregată
fără să fac vreun efort prea mare
şi pot să dau şi cu piciorul
în rîul subţire şi firav
şi fără peşti în el.

În rîul cu nimic mai presus
decît o coadă de cîine.

Dacă hotărăsc să fac ceva, fac.
Am cheltuit atîtea zile
Încît o zi în plus risipă
Nici măcar nu mă face mai sărac.

Nici dorinţa de a supravieţui
Nu mă face să respir mai des,
Nici moartea nu mi se mai pare

atît de măreaţă.

E bun sistemul acesta planetar,
dar nu mai mult decît atît.
E luminos soarele acesta
Luminos. Nu orbitor, nu orbitor.

Dacă n-ar mai răsări mîine dimineaţă
ar fi o mare pierdere.
Dar nu mai mult decît o mare pierdere.

Aş putea să biciuiesc lucrurile dar n-o fac.
Nu pentru că n-aş crede că lucrurile
n-ar simţi durerea,
ci pentru că mi-aş uza inutil biciul

Nu scot limba la tine
Ca să nu crezi că vreau să te gust.
Îţi vorbesc numai.
E un fel de a scoate limba pe jumătate.

Dacă mă înţelegi – bine
Azi cît timp mă înţelegi voi fi bucuros.
Chiar fericit.
Dar numai azi.

Dacă nu înţelegi nimic, voi fi trist
iar către sfîrşitul serii, – melancolic.
Dar nu mai departe de această seară,
pentru că la miezul nopţii
vine îngerul.

El îmi va spune:
– Am venit să te schimb!
– Schimbă-mă, am să-i spun.

Şi el, mă va schimba.

După aceea eu mă voi duce la cal
şi îi voi spune:
– Calule, am venit să te schimb.
– I-ha, îmi va răspunde el,
iar eu n-am să înţeleg dacă trebuie
să-l schimb
sau dacă el vrea să-l schimb.

Şi n-am să înţeleg dacă eu sunt pentru el
ceea ce este îngerul pentru mine.
– Am venit să te schimb, calule.
– I-ha, i-ha, îmi răspunde calul.

Trecător

Călăream pe un cal şi deodată-am văzut
că eu sunt calul acela
Şi deodată-am văzut că ei doi
galopează pe mine.
Mă învolburam şi deodată
i-am văzut pe cei trei,
cînd umbra mea din spatele meu
mi-a strigat:
– Eu sunt tu. Lasă-i
pe cei patru să-şi urmeze destinul...
Lasă-i!

Spre semn

Pînă şi ciuperca gri a creierului
e mult prea materială

Păr, piele, meninge, alb...
Ca şi cum am mîngîia o tablă
de logaritmi

Pune degetul pe cifră!
Să fie aceasta un înţeles al pipăitului?

Atîta lumină îţi taie vederea,
pînă cînd îţi pui geana
pe o rază de soare!...
Dar are aceasta vreun înţeles?

Unde sunteţi voi, stări ale neliniştii
şi tu Insignă, unde eşti?

Îmi pun tîmplele
între literă şi hîrtie

– Dar nu este nici un loc între ele
rîse îngerul, –
ce cauţi tu, acolo, în îmbrăţişarea lor?

Steaua

Ca o rupere de oase, răcnind răsare steaua
în timp ce osul copilului, gelatinos
doarme foarte dus sub reaua
răsărire de rupere de os

Pare că plînge dar ea strigă,
pare că luminează în timp ce vorbeşte
E o vedere care obligă
să fie ceea ce este.

Fioros răsare steaua în gînd,
Creier în cutremur, inutilă carne.
Ca să fiu trebuie să afirm că sunt
şi lumea-n mîna dreaptă s-o ţin ca pe o armă

5, 4, 3, 2, 1, 0

Din omida aceea scîrboasă
mi s-a tras dorinţa de a scrie versuri.
Din pricina aceleia mi s-a tras obiceiul
de a mă bucura că pot
        să-mi exprim în vorbire
mizeria.

Stăteam la armată şi soldat fiind
cu Ionel Vianu, soldatul,
traşi într-o recreaţie nedormită,
scăpaţi din paturile suprapuse
cînd iată că el
găsi de cuviinţă, o omidă.

Ea avea ciucuri oranj, ea avea
peri, dacă vă puteţi imagina aceasta.
Păroasă ea era şi ea avea peri.
Peri străluminaţi...
(mi-a luat Dumnezeu versul cel bun)

Aici trebuie să opresc vorbirea aceasta,
Dar nu pot s-o opresc
din dorinţa de a mă justifica.

Soldatul Ionel Vianu lăsa să-i curgă
din mînă spre cealaltă palmă
scîrboasa omidă.
Eu o priveam şi rău mi se făcea
şi greaţă mi se făcea pe cînd o priveam
şi foarte mare nelinişte mi se făcea
şi jeg, de omidă.

Soldatul mi-a spus:
– Nu vezi cum curge dintr-o palmă într-alta?
Ca o pată de umbră! mi-a spus soldatul.

Ea curge ca o pată de umbră
dintr-o palmă într-alta
Ca o pată de umbră!

Am repetat şi eu aceasta:
“Ca o pată de umbră”.
Mi-era o scîrbă deplină de omidă,
dar ea curgea dintr-o palmă într-alta,
dintr-o palmă a soldatului într-alta
Ca o pată de umbră.

De aici mi se trage obiceiul,
din scîrba de omidă mi se trage obiceiul,
blestematul obicei de a scrie versuri.

Ca o pată de umbră!
îmi spuse soldatul.
Ca o pată de umbră îi răspunse soldatul.

Strigăt

Numai pe tine te am
pe lumea aceasta!

Eu? întrebă iarba
Eu? întrebă căcănarul
Eu? întrebă vulturul
Eu? se forţă piatra să vorbească
Eu? întrebă întrebarea
Eu? se schimonosi limba smulsă
Eu? întrebă Eu!
Eu? nu cumva eu?
Nu cumva eu?
Nu cumva eu?
Nu cumva eu?
Nu cumva eu?
Eu?
Eu?...

Creşte altă iarbă

Creşte iarba şi în timp ce creşte
mie nu mi se pare grozav că ea creşte
şi numai la un lucru mă gîndesc
în timp ce creşte
– “Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe”.

Zboară pasărea
tocmai pe deasupra mea
Dar nu prea tare, dar nu prea ciudat.
Şi nici prea cine-ştie-ce, nu mi s-a părut
că zboară.
– Hai să ne strîngem în braţe mă gîndeam,
sau dacă nu cumva chiar spuneam:
hai, să ne strîngem în braţe.

Uwe, între timp a murit. Eu,
am făcut parte din echipa
din îndurerata echipă, din acea echipă
de oameni care
i-au căutat trupul.

Murdarul de mine, în timp ce-l căutam,
părîndu-mi-se, apărîndu-mi-se...
strigam, dacă nu cumva chiar gîndeam:
– Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!

S-a dus şi ora de azi.
La radio s-a dat ora exactă:
“Cling, cling” sau “Peng, peng”
Toţi îşi potrivesc ceasurile
numai murdarul de mine

ca şi cum nimica nu ar fi,
mă gîndeam, sau poate chiar strigam
– Hai să ne strîngem în braţe,
hai, să ne strîngem în braţe!

Clepsidra

Dacă simt că te grăbeşti
şi asta
prin puţinul aer care-l respiram,
îmi declini culoarea-n pasta
umbrei atîrnînd de ram.
Şi mă las în neîncrederi
ondulat şi mult suit
precum verdele în iederi
suspinînde spre zenit

Ca şi cum aş merge peste
clar albastrul înorat
al privirilor celeste
şi cu capul îngropat
ţinînd ochiul în călcîie
şi tot mersul lîngă tîmple
O, clepsidra mea dintîie
răsturnînd ce-o să se-ntîmple
şi curgînd de jos în sus
lung şi greu nisipul suplu
şi smulgînd dintr-un apus
pururi răsăritul dublu.

Plus unu mai puţin

Spune-mi poate că tu, secundă, tu,
poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti
din dispreţ pentru mine că nu ştiu
nu ştiu
cînd ai trecut

Spune-mi, poate că tu, cuvinţele, tu,
poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti
şi mă dispreţuieşti pentru că am
limba smulsă.

Spune-mi, poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei, iarbă, să îmi spui
şi mă dispreţuieşti că nu sunt verde
şi nenumărat
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti...

Spune-mi piatră, poate că tu, poate că tu
eşti dumnezeu
şi nu vrei să-mi spui că tu eşti
din dispreţ pentru osul şi nervii
din care-s înfăptuit,

Spune-mi, poate că tu eşti dumnezeu
şi nu vrei, Asinule, să-mi spui că tu eşti, –
şi mă dispreţuieşti că n-am patru picioare
şi nu vrei să-mi spui

Şoarece tu, poate că tu eşti,
poate că tu, pomule, poate că tu
şarpe, poate că tu

porcule, frînghie,
sînge roşcovă, poate că tu
nisipule, scoică, cerneală
poate că tu, sticlă,
pasăre, roată, poate că tu
sîrmă, urzică, paianjen,
Petru, poate că tu,
cuţit, bufniţă, păpădie,
dihor...

Prinţul căzînd de pe cal

Prinţul căzînd de pe cal
striveşte-n cădere un înger
E sentimentul total
pentru care azi sînger.

E steaua cea rea, e steaua cea gri,
e steaua cea verde
marele A şi marele I
azi mă vor pierde.

Însă spun totul, astăzi, chiar totul,
şira cea rece de cîine,
urîtele labe şi botul
lui Astăzi lătrîndu-l pe Mîine.

Cal de rege, cal de prinţ

Înainte de a muri, apuc să strig:
Călăriţi, cailor, iarba!

Cal de rege.
Vine toamna.

Cal de prinţ:
Vine iarna.

După aceea: fără de cal
Fără de călărie şi fără
de călărit.

Mă las să fiu un fost om.

Albastru de singur

Vin acasă, casa este goală.
Nu-i nimic, am zis,
am să dorm şi am să visez.
(Doamne cît de laş am putut să fiu!)
Am zis: nu-i nimic.
dă-o-n mă-sa de casă
Am să adorm şi am s-o visez.
Dar ochiul meu din dreapta,
ochiul meu secesionist
s-a deschis singur
albastru de singur.
Să vadă, să ochească,
meticulos să ochească,
tot, tot ceea ce avea de visat.
Ştiţi de ce mi-e frică?
De ce alerg?
De ce alerg?
De ce mi s-a făcut frică?
Fir-ar să fie!
Frica este forma nerealizată
a curiozităţii!
Clang!

Rău de frumuseţe

Nu spun că a fost un noroc
că te-am cunoscut.
Spun numai că a fost o minune.

Caută să nu mori iubita mea,
Încearcă să nu mori dacă poţi.

Mie mi s-a dus viaţa,
ţie ţi s-a dus norocul.

Nu spun decît atîta,
că noi doi am trăit
pe globul pămîntesc.

Însoţire

Sunt ai mei, le-am zis lor,
ca să-i liniştesc, –
despre aripile fluturilor
care zigzagau tîmpesc.

Sunt ai mei. Staţi nu dormiţi.
Tot ceea ce nu înţelegeţi voi
este rudă cu mine.
Îmi vine să plîng de ruşine
pentru cel care mă ascultă

Dacă mori, cel puţin,
lasă-mă singur...

Menuet

Vine un copil, face o reverenţă
şi moare.
Vin doi copii, fac o reverenţă
şi mor.
Vin trei copii, fac o reverenţă
şi mor.
Vin patru copii,
fac o reverenţă.
Vin cinci copii,
fac o reverenţă.
Şase vine singur.
După el vine o hienă,
după ea vine o lyră.

Deodată apare Îngerul.
El mă ţinteşte cu ochii lui ficşi în ochi
în timp ce zăngăne în mîna dreaptă
o monedă.
– Cap sau pajură? mă întreabă.
– Pajură!

Fereastră

Ca şarpele atît de unsuroasă
mi-a fost vorbirea nemăiastră.
...Şi să fi fost mai bine eu brăţară
la mirosul tău lung, la nara
cu care ai amirosit
căderea de din infinit
cînd noi stăteam şi te priveam
şi aerul era un geam...

Construcţie

Eu sunt un mare Dom care dorm
Eu sunt o mare stea care, A.
Degeaba curgeţi voi, le-am spus
celor care curgeau,
Degeaba aţi fost, le-am spus celor
care erau.

Nu există un viitor al trecutului.
Nu se poate spune ce-ar fi fost
dacă ar fi fost.
Singurul lucru din viitor
nu există încă.

Şi tot n-am să fiu iubit
pentru că laşitatea
este zidul cel falnic şi de granit

– Dar tu, dar tu ce faci?
zise Îngerul...
– Ce să fac,
trec!...

Coasta rechină

lui Ion Drăgănoiu

Inima mea se înlumină
peste inima mea rechină.
Coasta mea albă
e domnitoare peste coasta de capră.
Urechea mea surdă şi umilă
s-a ascuns în urechea de cămilă
cînd, tu, iubito, îmi laşi nările de berber,
să-mi leşine la tine în păr.
Dintele elefantului
este blîndeţea tatălui
iar moartea mea ca şi moartea aramei
ţîţă îi este mamei.
Dar nu, dar nu, dar nu se înlumină
inima rechină.

Singură vedere

Ei au plesnit, au crăpat, s-au scurs
în aerul acesta infectat
şi dus.

Tisipă de pene albe şi murdărite,
ningea,
ningea fără frig peste semne
şi peste podea.

Eu v-am spus vouă să nu zburaţi –
le-am zis lor,
de ce aţi vrut să vreţi
şi să vă încercaţi
mai jos, mult mai jos?...

Eu v-am spus vouă să rămîneţi
să rămîneţi ce sunteţi.
De ce aţi venit pînă aici?

Stau, doamne, cu o sabie în mîna dreaptă
şi în mîna stîngă stau, doamne
cu un bici.

Dar nu mai am ce tăia
şi nici ce bate.

S-au sfărîmat prin venire spre mine,
de la stea spre mine,
de la cometă spre mine,
fiinţele gîndite şi minunate.

Plouă cu sfărîmături.
Plouă, doamne, peste întregul de mine.

Au făcut explozie acele făpturi
În care m-aş fi întrupat,
poate, mîine.

Dialog

Eu cred că pentru că sunt
şi pentru că ştiu că sunt
şi pentru că vreau să nu mai fiu.

– De ce nu mai vrei să fii?
mă întrebă îngerul, –
şi în acea secundă
m-am trezit.

Se făcuse tocmai că alerga,
alerga fericit.
Se făcuse că tocmai scăpasem
de sub talpa lui alergînd fericită.

– Te-ai visat furnică, îmi spuse îngerul.
– Nu, nu, i-am răspuns,
nu, nu...

Molima

S-a stîrnit o boală grea pe arcă
Primele au fost maimuţele
cărora le-a căzut pielea.

Ce putem face cu ea? Vai,
nu putem face aproape nimic.

Am uscat-o la soare şi ea
s-a micşorat foarte mult.

Maimuţele stau cu carnea goală
pe punte. Sunt roşii, se simt
foarte rău.

Am îngenunchiat cu toţii şi ne-am rugat
pentru ele. Dar ele nu se uscau
de fel. Roşii şi umede. Şi suferind.
Nimic nu le face plăcere.

Cu toţii ne-am gîndit că la rînd
vin şoarecii. Ştiu şi ei asta.
Am pregătit o frînghie mai mică
pe care să uscăm pieile lor mai mici.

Marea curge liniştită sub arcă.
Pieile uscate ale maimuţelor au început
să miroase urît, dar noi
încă nu ne înduram să le azvîrlim
în mare
Şoarecii au fost aceia care-au insistat,
cel mai mult, să le mai ţinem
pe punte.

Pitagora

Să curgem la vale, la sine,
la S ca un şarpe.
Voi dormi pe misterul dumitale
dragule de şapte.

Literă frîntă destinul mi-ar fi fost,
cifră cu băţul înscrisă pe nisip
cînd soldatul roman, fără rost
un X cu sabia mi-ar scrie pe chip.

Moare Pitagora, doamnă,
mor păsările-n zbor.
Un fel de foarte înţărcată toamnă
rodeşte din omor.

Sarea apei

lui Dinu Tănase

Uite aşa, cu trupuri de împrumut
ca basoreliefurile pe un scut.
Uite aşa, ca acel fîlf de înger
zbor peste tine şi te însînger.
Uite aşa,
tu, draga mea,
capra mea,
gîsca mea,
vrabia mea,
apa mea,
apa rece şi curgătoare a mea,
apa foarte lungă şi rece şi curgătoare
a mea,
peste tine mă voi apleca
şi chipul altui trup de-al meu
ţi se va arăta
în timp ce chipul altui trup de-al meu
se va îneca.

Ai altora

Mi-aş pune ceata doar pe osul zvelt
al păsării mîncate de pene şi de carne
şi tocmai ca şi călăreţul celt
cuvîntul l-aş fi zăngănit drept arme

Vom năvăli acum pe sufletul cuiva
îi vom lua şi ultima silabă
cînd, doamnă, numai dumneata
îţi vei decade firea în octavă

Aduceţi diferite trupuri
de capre mai ales behăitoare
chiar şi de greci muriţi pe scuturi
otrăvitoare.

Decade felul meu de-a fi
se stinge timpul, ora
Dulceaţa mea de Noemi
fuserăm ai altora.

Marină

Înfăşurat într-un val
strîngînd în braţe un peşte
simt malul cu iarbă natal,
cum mă izbeşte.

Înfăşurat într-un corp,
strîngînd în sine un cuget,
mi-e strigătul orb
lovit de un muget

Înfăşurat într-un semn
cu gura pe-o cifră,
te-aud cum mă chemi
dulce hidră.

Noe

A e o literă. I altă literă
pe care nebunul de mine le cîntă pe citeră.
Cîinele este un animal, iarba o plantă
din care nebuna de tine se saltă
Ochiul este o pierdere,
cuvîntul, derîdere,
pe care pe scîndura
orelor, udele,
vieţile multele
ni le salvăm.

Foarte cîine

Foarte cîine-am vrut să fiu
cu lătratul în pustiu
şi cu dintele cel viu
mort la tine-am vrut să viu

Foarte pasăre am vrut
să-ţi adorm doar peste scut
lepădat şi început
de numai ce m-a durut

Foarte om poate-aş fi fost
dac-aş fi ştiut vre-un rost
ce este în tine os
şi ce este roşu-n, roz.

Cîntec lent

Cîine, iepure, cal, taur...
felurite morţi uşoare
de-ale mele voi sînteţi, voi, de-ale mele
cînd nimic nu mă mai doare

Iarbă, floare, ghindă, strugur...
morţi posibile de ieri
cînd eram cu limba smulsă
şi urlînd

Pietre şi nisip şi luciuri
o, voi dragi de morţi
de-ale mele şi ieşite
neînvingător la sorţi.

Lecţia de anatomie

Vino cu mine să-ţi arăt
cît mai repede cu putinţă
o nuntă de fluturi, pictaţi
pe roţile locomotivei...

Să ne agăţăm de fum
ca să privim lecţia de anatomie
Astăzi se va diseca un cuvînt
deşi nu e voie

Vrei să învii? Nimic mai simplu!
Vino cu mine
şi repetă, repetă întruna în gînd:
suntem un fluture
suntem un fluture!

Tu

Tu ai crescut pe sufletul meu
cum creşte cîinele pe lătrătura sa
cum creşte timpul pe ding-dang
şi zeul cînd ne vine să ne spînzurăm

O, creier în genunchi, de cîte ori
tu te-ai izbit cu tine însuţi
de nevăzutul ochilor cel înfundat
în durele orbite

Tu te rugai, băteai mătănii...
Iar ochii ce vedeau?
Vedenii!

Autoportret de sîmbătă seara

Mai jos de creier totul e o conjunctură,
state şi regiuni şi animale
în legea cea mieroasă şi de ură
care a dat-o maica dumitale.
Iar pentru mers, păduchele de tifos
ales îmi pare şi voios
să poarte boala cu mult ifos
şi, şi coroana ei, mult fioros.
Azi am aflat că port sub creier
mai dedesubt şi mai departe
tălpi tropăie ce m-aleargă
zîmbinde, către moarte.
Ochi în borcan şi cer cu nori
şi cerb cu lupi
şi fugă,
de sus în jos
e-un rug frumos
şi nu ştiu ce e după.

Pierire de bătrîn

Singuratic se duce bătrînul
de la unul la unul
Se duce să fie ce-a fost

Inimă pe de rost,
oştire de oase,
de O şi de A
de tu
şi de dumneavoastră...
de dumneata.

Comunicare

Se-neacă pe apa solzoasă lumina
zeule mare!
Acum, chiar acum,
cînd citeşti tu, cititorule
cuvintele acestea
viaţa mea curge în faţa ta
şi viaţa ta curge în faţa cuvintelor mele
Se-neacă pe apa solzoasă lumina.

Stare

Rău să te izbeşti cu tîmpla de un scut
Nu este întotdeauna bine să fii
născut de o capră sau de o pasăre născut
sau ou clocit de colibri

Nu pot să sărut cu gura, gura cea mare
nu pot braţul care-l am să-l ţin pe sînul
al pietrei muntelui mare
din care de-a-ncălare
        ne-a fost năvălit păgînul

Mă simt legat de stea căci am văzut-o
dacă aş fi fost un orb de multă vreme
gravidă de lumină, tu, zîmbito
mult te-aş fi alergat printre poiene.

Dar muge umbra mea şi eu nu zic nimic
căci zicerea atîrnă de un semn
care nu vine zeule indic,
nici astăzi şi nici mîine.

Marină

Geme acest apus de soare,
tăiată beregată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

Cad din lumina moale
reci frunze încă o dată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

Cuvintele sunt rare,
odată, niciodată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

Şi verdele îmi pare
străpuns de o săgeată
cînd pe o altă mare
pluteşte o fregată

O mare suspendată
pluteşte ca un nour
cad peşti de sus ca ploaia,
doamne,
înaintează o mare suspendată...

Rugăciunea

Iartă-mă şi ajută-mă
şi spală-mi ochiul
şi întoarce-mă cu faţa
spre invizibilul răsărit din lucruri

Iartă-mă şi ajută-mă
şi spală-mi inima
şi toarnă-mi aburul sufletului
printre degetele tale

Iartă-mă şi ajută-mă
şi ridică de pe mine
trupul cel nou care-mi apasă
şi-mi striveşte trupul cel vechi

Iartă-mă şi ajută-mă
şi ridică de pe mine
îngerul negru
care mi-a îndurerat caracterul.

Ars amandi

Vreau să fiu el.
El vrea să fie arbore.
Arborele vrea să fie cîine,
cîinele vrea să fie pasăre.
Pasărea vrea să fie piatră,
piatra vrea să fie peşte.
Peştele vrea să fie nour,
norul vrea să fie cîmpie.
Cîmpia vrea să fie cal,
calul vrea să fie iarbă.
Vreau să fiu iarbă.

Emil Botta

El e despărţit de zbor
printr-o coajă de ou
şi printr-o nervură de frunză
e despărţit de umbră
Cum să nu-l iubesc dacă
e frumos ca o turmă de oi
în amurg
Cum să nu-mi fie dor de el
dacă este la fel de tăcut
ca un greier
Ochii lui sunt masca orbului
Fruntea lui e sărată ca marea
Inima lui e şaua
lui Hamlet.

Încă o dată

I-am mîncat zborul, nu osul, cum ziceţi!
Aurul din umbra norilor...
Voi care aţi căzut din înşivă –
clipelor, orelor

I-am lins ochiul cu limba, – nu vederea
El s-a făcut mai rotund, mai verde
Orbitelor, orelor,
timp cu dinţi care mă muşcă, mă pierde

Am mirosit-o, atît, numai atît
Am mirosit-o cu mirosul meu,
voi muţilor de nas şi cîrnilor,
voi robilor,
voi clipelor şi orelor
acestui mult de desperat de zeu.

Pînza de păianjen de Goya

Ea s-a îmbolnăvit de aer
exact în aceeaşi secundă cînd eu
m-am umplut de bube.
Ea era foarte palidă
cuprinsă de febra stelei polare.
Eu tocmai mă uitam într-o oglindă neagră
şi ciocul de barză al inimii
strîns îl ţineam cu dreapta
la încheietura mîinii stîngi
unde-ncepuse să-mi ciugulească secundele
Ea era bolnavă de mov
de mult prea multul mov al privirii
Creierul meu era umflat ca un steag
fiert în simunuri
Aici pe acest culoar cu oglinzi
mi-am zis –
aici, tocmai aici unde este
locul cel mai puţin potrivit
        unei mărturisiri,
îi voi spune brusc ceea ce
vreau prin destin de atîta vreme să-i spun.
Ea purta o banderolă albă pe frunte
şi leşina uşor pe spinarea secundei.
Albă ca un vierme de măr,
ea tocmai părăsea carnea zemoasă
a clipei.
Eu mă acopeream de rîie, de bube,
de somn
Mă arătam numai din profil
pe aerul poluat de respirare şi negru
ca o monedă latină
Ea era bolnavă de propria sa indiferenţă,
de propriul său răsărit

Eu începusem să-mi rup memoria
cum rupi o cămaşă murdară...
– Lasă, am urlat, lasă, o să vină
îngerul naturii moarte să ne vadă
cu ochii lui de pînză de păianjen de Goya
– Lasă, am urlat, o să-l chem
chiar pe el, chiar pe el.
Ea era albă şi bolnavă ca mărul
tăiat cu cuţitul în două
Eu îmi acopeream rana feţii
cu verbe cînd iată
îngerul naturii moarte, planînd
se-apropie de mine în timp ce urlam
şi-mi zise electric:
– Eşti îndrăgostit, eşti mov, eşti
un porc de cîine!
– Taie-mă şi mănîncă-mă, i-am strigat,
taie-mă şi mănîncă-mă şi satură-te
Taie-mă şi mănîncă-mă şi satură-te.
Satură-te pînă ţi se face greaţă şi verşi,
pînă mă verşi peste femeia
pe care-o iubesc.

La toamnă

lui Anghel Dumbrăveanu

La toamnă am să-mi schimb
cîinele şi taurele
Mă voi împodobi cu un nimb
pe care-l are nimenele.

La toamnă, plin de peşti şi de nămol
voi curge pe sub pasul tău nemers,
cum gama rea decade-n sol
fără de vers...

La toamnă tu cînd ai să dormi
pe o saltea numai din piele
primind în gîndul tău doar prinţi şi domni
fără putere

La toamnă, cînd pe buba mea
tu ai să-ţi pui ca pe o pernă
verdele ochi şi vederea
mult oarbă şi eternă...

La toamnă cînd se bea ce e
adică nervul, ochiul, trupul...

După luptă

Cobor numai pe trupul tău înjunghiat
Nu plîng pentru că se vede.
Sîmbure minunat
şi foarte verde.

Mă duc, duce-m-aş
numai şi numai pe spinarea ta albă,
cal nărăvaş
din lumea cealaltă

Nu ajung, nu,
altfel unde aş ajunge?
Tu care eşti numai tu şi tu
plină de sînge...

Mai lasă-mă

Centru de cerc pierdut
gură fără sărut,
ochi fără vedere
bărbat fără muiere!

Fugă fără de alergare,
o munte, o mare!
şi mai marele
soarele!

Rază violentă numai,
şi numai
pentru A, pentru Ai,
pentru Nu,
U!

Cît îmi este de urît
şi de frumos cît îmi este
U!

Ultima

Visez cum mă mănîncă o şopîrlă
şi cum sunt pescuit dintr-o o gîrlă
Şi cum sunt scaun pentru trupul tău
şi cînd mi-e bine eu visez că-mi este rău

Zic doamne, semnele pe dos
Deasupra carne, dinăuntru os,
iar nu ciolanul alb drept apărare
nesîngerînd şi de mirare.

Nu-mi pare că e-n zbor această slavă,
că aerul în păsări zboară, dragă,
că merge pe sub talpa ta, iubită,
cînd stai pămîntul – oră de clipită

Că te bea apa îmi apare
încoronată arătare!

MANUALUL RĂULUI VISĂTOR

Întrebări

Trăim un prezent pur?
A trăi înseamnă timp?
Timpul este tot ceea ce nu înţelegem?
Timpul este tot ceea ce nu suntem noi?
Există timp
        acolo unde nu este nimic altceva?
Timpul este fără să fie?
Timpul este însuşi Dumnezeu?
Timpul are viteze inegale?
Timpul are viteză?
Timpul este o vorbire?
Timpul există în sine –
sau este un martor fix?
Inima mea bate în timp?
Sunetele, mirosurile,
pipăitul, gustul, vederea
sunt chipuri ale timpului?
Istoria este timp?
Timpul este legat de lucruri?
Timpul este legat de cuvinte?
Gîndurile sunt timp?
Timpul este însuşi Dumnezeu?
A fi, înseamnă timp?
A avea, înseamnă timp?
Ceasurile sunt bisericile noastre
de mînă sau de buzunar,
de perete...
Ne rugăm luînd cunoştinţă
de bătaia lor înscrisă pe cadrane...
Cine suntem?
Unde suntem?
De ce suntem?

Confesiunea răului visător

Înainte, nu a fost absolut nimic.
Deodată nimicul a adormit
şi a început să viseze.
Astfel s-a născut cifra zero.
Nimicul a visat cifra zero.
Cifra zero a adormit şi a visat
cifra unu.
Cifra unu a adormit şi a visat
iarbă şi capre.
Iarba visînd visul caprei
a născut un copil, doi copii,
trei copii, patru copii...
copiii au mîncat iarba
şi au crescut.
După aceea au mîncat şi capra
şi s-au făcut mari
După aceea primul copil mare
l-a mîncat pe al doilea
al treilea copil mare
l-a mîncat pe al patrulea
După aceea primul copil mare
l-a mîncat pe al treilea copil mare
Apoi,
Primul copil mare a rămas singur.
El a zis:
“eu mă trag din nimic
din nimicul cel care a adormit,
cel care a adormit şi visat
cifra zero”.
Zicînd acestea
a început să se închine cifrei zero.
Apoi, după un timp,
de foame şi-a mîncat

un picior
Apoi şi-a mîncat celalt picior.
După un timp şi-a mîncat
mîna dreaptă
apoi şi-a mîncat mîna stîngă.
La urmă şi-a mîncat
propria limbă.

După aceasta nu a mai fost absolut nimic.

– De unde ştii legenda asta
mă întrebă îngerul,
de unde o ştii, dacă după aceea
nu a mai fost absolut nimic?

– Nici n-o ştiu, i-am răspuns,
nici măcar n-o ştiu

– Dacă n-o ştii îmi zise îngerul,
atunci, atunci de ce o spui?

– Nici n-o spun, i-am răspuns,
nici măcar n-o spun.

Frigul, sau a doua confesiune a răului visător

– Sunt cinci arbori în faţa ta
dar numai unul este adevărat.
Care-i dintre ei? Care?

– Sunt cinci oglinzi dar numai una
îţi oglindeşte chipul.
Care-i chipul tău? Care?

(Într-adevăr, spre seară
cinci lune stau în echilibru
pe cerul vînăt-albastru)

– Care dintre ele este cea adevărată,
Care dintre ele?

(Îngerul serii mă hărţuieşte într-una
cu întrebările lui friguroase)

– Timpul nu are greutate. De ce
încerci să-l cîntăreşti
pe spinarea calului obosit, de ce?

(Într-adevăr, s-a făcut foarte frig
spre seară şi cinci lune stau
în echilibru pe cer)

– Care dintre noi este cel adevărat,
eu sau tu, care din noi
există într-adevăr? Care?

(Ah, şi îngerul serii este
din ce în ce mai friguros

iar mie mi-e frig de-a-binelea)

Învăţarea de-a fi capră

Îţi iei sufletul şi-l duci la păscut,
îţi iei umbletul cel mai mult,
îţi iei pielea de pe tine
ca să mă-nveseleşti pe mine.
Şi îmi behăi orele
şi-mi cotrobăi muntele,
muntele cel desenat,
neadevărat.

Cîmp vechi

Această răsărire mult asurzitoare
m-a fost izbit întocmai şi pe cîmp
Făcea din cercuri o oarecare
oră clocită tîmp

Dacă zboară pasărea,
rotundă e mazărea
Dacă zboare îngerul
oval este timpul

Tap, tap, spre poarta verde alerga,
iepurele calului
îngerul cîinelui
şi lătratul surdului.

Intimidare

Taci cuvîntul ăsta,
o să treacă peste el un cal;
taci cuvîntul de ieri
o să sară din el un greiere...
Pun vorba mea de dragoste
cum îmblînzitoarea de lei
capul în gura leului.
Se va lăsa din nou peste noi
o înserare cocoşată ca o cămilă.
Din nou ni se va face dor de ceva
sau de cineva,
din nou vom tăcea numai din spaima aceea
că ar putea un liliac să zboare
peste litera A.

Despre starea de zbatere

Ca şi cum un tăiş superior
mi-ar fi despărţit norii
de vîrfurile munţilor,
aşa se zbate trupul meu uriaş, decapitat
lăsîndu-şi pe cer capul fugitiv.

Nu poate să moară deşi nu mai ştie
ceea ce pentru el, odinioară, a fost viaţa.
Contemplă ochiul de sus
trupul de jos şi în zbatere
Din văgăuna gîtului ţîşneşte
un stol de păsări ciripitoare şi verzi
Mîna îşi înfige ghearele
ghearele lungi cît un taur fiecare în parte,
mîna îşi înfige ghearele
în miraj
Ochiul suspendat priveşte
deznădăjduita zbatere.

Corabia de carne prinsă în furtună
nu se scufundă niciodată
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Bate cu clopotele tale
dezordonata clipă.
Mă rog la tine frumoasă catedrală
tu, care eşti în alt oraş,
fă să se verse peste mine
bunătatea liniştii
Nici o diferenţă nu este între trupul acesta
şi trupul oricărui fluviu
decapitat dintr-o dată de delta
cea vorbitoare.

Ajungă la tine, frumoasă catedrală,
cîrdul de păsări roşii
care urlînd, croncănind, chihotind
din gîtul retezat – se ridică la cer

Primeşte-le catedrală frumoasă
pe limba clopotului tău, primeşte-le
Ajută-mă catedrală frumoasă
văzută de mine în alt oraş
Dă-mi liniştea, catedrală frumoasă,
şi altfel de moarte

Ritm

Nu avem timp. Ea se duce.
Mişcă o secundă din şold şi se duce
Se uită în ochii tăi cu ochii ei,
ochi în ochi
şi se duce. Acum. Chiar acum.

Sparge-o ca pe un ou clocit.
Calc-o în picioare. Scuip-o.
Ea se duce. Nu avem timp.
Pare că este şi nu mai este
Pare că aleargă şi
a şi alergat.

Întinde-ţi braţele, n-o lăsa
să treacă, n-o lăsa.
Nu avem timp. Ea se duce.
Întinde-ţi braţele în faţa ei
Acum. Chiar acum.

Nu avem timp. Ea se duce.
Întinde-ţi braţele pînă cînd simţi
în palma stîngă şi dreaptă
cum ţi se înfige cu durere mare.
Nu avem timp. Altfel se duce.

Către soldat

Vor veni în faţa ta, –
urlînd şi strigînd
– “Avem patru mîini fiecare,
avem patru mîini;
nu-ţi aduci aminte
cum ai zis că ai vrea şi tu
să ai patru mîini?”

Tu soldatule, stai drept, tu
soldatule nu-ţi scoate arma
de pe umăr
şi nici baioneta din teacă!

Vor veni la tine şi-ţi vor spune:
“Avem patru picioare, două inimi avem
şapte ochi, trei limbi ascuţite;
iar în spinare
opt rînduri de aripi pale
şi cinci rînduri de plăci
N-ai zis tu că ţi-ar place să fii
astfel?
N-ai zis-o tu, chiar tu?”

Soldatule tu, să stai drept
Nu-ţi scoate arma
de pe umăr şi nici
baioneta din teacă.
Atîta îţi zic: Descurajează-i!
Descurajează-i!

Lecţia de dans

Ar trebui să-mi pun o mască
şi-un scut ar trebui să-mi pun pe piept
Ar trebui să-mi pun la ochi privirea
cu care am privit cîndva, –
nu lumea la distanţă şi de din afară
şi bolta pîntecului călduros
sub care mă-nchegam cum perla
se-ncheagă-n carapacea lumii

De din afară înlăuntru
primeam drept hrană sîngele matern
O, singurul el nu îmi aparţine,
o singurul el, nu îi aparţine
nici ei, nici celei ce-a născut-o
în dureri
E întreruptă hrana aceasta
şi ritmică cum pasul cel de dans.

Un protocol intim e dansul acesta
în cinstea astrului.

Patinatoarele

Ah, patinatoarele
lucind şi împingînd
cu fundul mişcat, îngerii martori...

Ce monotonie graţioasă
şi cîtă ameţeală
pe frigul convenţional al gheţii!...

Cînd se întorc la mantinelă
în larma aplauzelor, –
ele sunt înăduşite de frig

Ah, respiraţia lor, a patinatoarelor
a patinatoarelor de performanţă...
Ah, respiraţia lor!

...o simt
aidoma unui cuţit de carne
tăindu-mi beregata de abur

Matematica poetică

lui Solomon Marcus

Unu şi cu unu nu fac doi,
Unu şi cu unu fac trei
sau patru, sau cinci...
Unu tare şi cu unu moale
fac unu tare şi cu unu moale
sau o cămilă
Şaptesprezece fără unu
fac douăzeci şi unu,
cinci şi cu patru
fac un cal.
Opt fără trei
fac cît vrei,
o mie nouă sute
a fost,
două mii
va să vie.

Unu poate fi la trecut.

Unu poate fi la viitor.

Dorm şi visez în limba iraniană
ea are un timp intermediar
între prezent şi viitorul întîi
ea are un timp intermediar
între prezent şi imperfect
şi ea mai are şi un verb fără nici un timp.
Există o gramatică a numerelor
1 poate fi subiect
dar poate fi şi predicat.
1 poate să fie pînă la soare

dar poate fi şi pînă
la lămîie
1, 2, 3,
o capră, un taur, un turn
capre (cîte?)
turnuri (cîte?)
tauri (unul).

Scuip pe 1

Plîng pe 1
dau cu piciorul în 1.

– Ai înnebunit, îmi spune Pitagora.

– N-am înnebunit, îi strig. Pămîntul
e plat ca o omletă.

Omul e cel mai vechi animal
şi singur în vidul casnic.

El are două mîini
şi două picioare. Această numărătoare
e un vis, un slogan,
2 tare nu e totuna cu 2 moale,
2 lung nu e totuna cu 2 scurt
şi aceasta pentru că de fapt
e tot una
deci 2 este egal cu una
(una este nevasta lui 1)
l la vocativ
nu este acelaşi cu 1
la imperativ!

Matematica s-o fi scriind cu cifre

dar poezia nu se scrie cu cuvinte.
Cucurigu!

Lecţia de zbor

Mai întîi îţi strîngi umerii,
mai apoi te înalţi pe vîrful picioarelor,
închizi ochii
refuzi auzul.
Îţi spui în sine:
acum voi zbura.
Apoi zici:
Zbor
Şi acesta e zborul

Îţi strîngi umerii
cum se strîng rîurile
        într-un singur fluviu.
Îţi închizi ochii
cum închid norii cîmpia
Te-nalţi pe vîrful picioarelor
cum se înalţă piramida pe nisip
Refuzi auzul
auzul unui singur secol,
şi-apoi îţi spui în sinea ta:
acum voi zbura
de la naştere spre moarte.

După aceea zici:
Zbor
Şi acesta e timpul

Îţi strîngi rîurile
Cum strîngi umerii
te înalţi pe behăitul caprelor
Zici: Nevermore.
Şi apoi:
filf

dai din aripele altcuiva;
şi apoi
eşti el,
iar el
este pururi altcineva.

În landa de piatră

Ar trebui să existe şi pentru trădători
un altar
Şi pentru laşi şi pentru curve ar trebui
o biserică, o biserică spre alinare...
Ah, încep să nu mai fiu,
şi nu dintr-o dată şi măreţ
ci rînd pe rînd
cîte rînduri sunt pe lumea asta,
cîte absenţe de biserici sunt pe lumea asta
chiar în landa aceasta...

Nu există biserică
pentru rugăciunea ofilirii florii...
Unde, suflete, să se roage iepurile împuşcat
şi unde să îşi plîngă lacrima de rugină
puşca vînătorului mort?

Oare pietrele pe care calcă roţile şi caii,
au ele vreun dumnezeu al pietrelor?
Şi dacă au un dumnezeu al lor
în ce biserică de piatră stau
în genunchi de piatră, pietrele?

Ah, dacă…

Ah, dacă aş putea să zic
        că mai am un suflet,
pe urmă după ce mi-am pierdut trupul meu,
        să zic
că mai am un suflet pentru cal, bunăoară,
pentru calul dresat de tine.

Ah, dacă aş mai putea să am puţin miros,
        – de la floare –
la subţioara asta murdară a umărului
cu care îmi acopăr morţii zicîndu-le:
Tăceţi nu e timpul,
tăceţi nu e timpul! –
…şi asta în timp ce timpul trece
şi unicul suflet pe care-l am
mănîncă timp şi nu se mai satură…

Icoană pe sticlă

Să ne rugăm să nu vorbească ochii!
Pe limba vederii
şi punem o bucată de zahăr cubic.
Sare verdele pe două frunze?
Să-i punem o bucată de simun
pe nervură!

Maria! Maria, Maria,
strig după femeie, –
Ce faci?
Femeia îmi răspunde:
– Nasc. Nu auzi? Nasc.

Inimă văzînd

Baţi tu cum bate norul ploaia
pe zidul meu cel nefiresc
treci tu prin mine ca prin sticlă
vedere numai.

O, niciodată n-o să treacă
        această pasăre zburînd
prin geamul existenţei mele
pictat cu îngeri la o sărbătoare,
rămas la tine dintr-o întîmplare.

Fără inimă

Sunt atît de fericit astăzi
de parcă mi-aş lua la revedere de la viaţă,
de parcă mi-aş băga în inimă un măr
ca să nu mai bată ci ca să stea dracului, –
ca să pot să mă apropii de tine şi să-ţi spun:
– Mă, ţi-o fi sete
ia şi tu şi muşcă un măr!

Doină [Putem să smulgem din aripa păsării penele]

Putem să smulgem din aripa păsării
penele, –
din aerul care-o susţine, nimic.
Putem să-i rupem cîmpului poienele, –
din pămîntul care-l susţine, nimic.
Putem să ne spunem cuvintele, –
gîturile rostitoare, nu şi nu.
Putem să numărăm jivinele, –
dar numerele, nu.
Putem să putem, şi atîta, –
numai să nu, nu...
Eu pot să opresc pe viaţa mea ciuta
pe care ai împuşcat-o tu.

Pune-mi piper în ochi

Pune-mi piper în ochi
şi adu-ne un bivol ca să-l bem.
Prea multe am văzut
să mai putem să stăm.
Presară peste mine
cinci sute de albine
şi spune-mi tu la geană
mereu altă icoană.
Prea multe am văzut
ca să rămîn mai mult...
O tu care pluteşti
treci tu cu şapte peşti
în oceanul meu
în tristul dumnezeu,
căci eu, nu ţi-am fost eu...

Placă stricată

De departe tu semeni cu maică-mea,
cum punctul de departe seamănă
cu pasărea,
cum de departe secunda seamănă cu ora
şi clopotul cu biserica...

De departe tu semeni cu maică-mea...

Doină [Mi se face toamnă]

Mi se face toamnă
bătînd înspre iarnă,
iarna cucului
şi-a străinului
Mi se face iarbă
mi se face capră
şi mi se mai face
Noe-n şapte arce
printre dobitoace
dragi de animale
de-ale dumisale...
Ah, veniţi-vă
şi muriţi-mă
şi muriţi-mă...

Lăsarea în voie

Frumoasă stare a ochilor,
vedere-teatru cu un singur spectator...
Toamnă netunsă a oilor
şi suflet al străzilor...

Se duce norocul, se duce
fără să fie piron într-o cruce
şi nici pinten la cizma de duce
şi nici cîntecul tău, cuce!

Frumoasă stare a cuvîntului
şi libertate tristă a lui I, al lui i
a nuştiucîndului
de-a fi, a fi...

Arătarea pietrei

Eu îţi arăt cel mai frumos lucru al meu
adică versul, chiar versul ţi-l arăt
şi te întreb
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

Tu copacule, îmi arăţi frumosul
        cel mai frumos de pe tine,
mirosul tău mi-l arăţi
şi mă întrebi binemirositorule:
crezi tu că seamănă cu o piatră, crezi tu?

El îmi arată ce este mai frumos în el,
viaţa lui plăpîndă mi-o arată,
viaţa lui străvezie mi-o arată
        întrebîndu-mă:
crezi tu că seamănă cu o piatră
crezi tu că seamănă cu o piatră?

Alte chei

Rămîne veşnic nedeschisă poarta aerului...
Noi încercăm s-o deschidem cu respirarea,
noi încercăm s-o deschidem cu păsările
noi încercăm s-o deschidem
cu răsăritul soarelui

Dar rămîne închisă poarta aerului.
Norii nu sunt chei, norii nu sunt chei,
nu-i aşa?
Rămîne veşnic închisă poarta aerului...

Mă sufoc, iubito
mă sufoc de acest crivăţ violent
de acest simun care plînge.

Îndurerarea

Se îndurerează piatra netrăită
iepurele cel neîmpuşcat
cerbul fără rupte coarne
şi eu, mai ales eu

Se îndurerează netăiatul lemn,
soarele nevăzut de orbi se îndurerează.
Se îndurerează marea fără înecaţi
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează timpul fără să curgă,
clepsidra cu nisipul sub tălpile tale.
Durerea este inorogul brodat pe o tapiţerie
şi eu, mai ales eu.

Se îndurerează starea de a fi fără moarte.
Durerea e gălbenuşul fără pasăre.
Mai dureros decît armăsarul fără nechezat
sunt eu, mai ales eu.

Dormire

lui Grigore Hagiu

Ddacă-mi este somn mă fac miros.
Nicăieri nu se doarme mai bine
decît în nările cîinelui de vînătoare

Din nou cade dimineaţa către amiază
Dacă mi-e lene mă fac miros
şi voi dormi dus pe florile tale

Se duce amiaza singuratecă,
abia mă mai ţin să nu adorm.
Haide miroase-mă!

Vine la urmă ultramarinul,
violetul, violentul
Tu n-ai să ştii, pentru că, ştii,
de-a-ncălare pe miros vin zeii.

Luarea zborului din zbor

Iau această formă din iepure,
iau această ploaie din lemn,
iau caprele după pietrele
care au nins în antichitate.

Iau forma acestei secunde
În timp ce mă gîndesc la tine.
Nu mă crede dacă mă iubeşti,
nu mă crede...
Încep să iau forma credinţei după fluturi.

Putrezirea calului

Putrezeşte calul răsturnat în cîmp,
lacrima care n-o plîng,
putrezeşte peste cer
ziua cea de ieri
şi decade peste noi
al luminii trist noroi
şi te duci tu trupule
o dată cu trupele
ale viermilor
şi ale iernilor...
ale florii de zăpadă
care nu mai vrea să cadă

Şi dacă

Dacă pietrele ar fi ca oasele
ah cum ar creşte
cum ar da degete...
Dacă păsările ar fi ca aerul,
numai pe ele le-am respira
numai pe ele...
Şi dacă valurile ar fi ca mările,
ah cum ne-am duce
ah cum ne-am mai duce.

Dezîngerirea

Dezîngerirea şi dezariparea
dezmoştenirea şi dezesperarea
desperecherea şi tu –
ah, cît mă faceţi să plîng.

Desfrunzirea şi întomnarea
ploaia aceasta fără nici un fel de ochi,
cîmpul acesta fără de capre –
ah, cît mă faceţi să plîng

Dezumanizarea şi zepelinul dezumflat,
secunda borţoasă cu altul,
cioara care a căzut pe mine cînd dormeam –
ah voi, ah, voi cît mă faceţi să plîng.

CÎNTECE DE CIREŞAR

Cireşar

Frumuseţea trebuie apărată cu dinţii,
cu cei muşcători,
cu Suhardul, cu Mehedinţii,
cu păsările plouate din nori.

Inima mea este o cireaşă
prietene, eu am o inimă de pom.
Ţine tu, în braţe, soarele în faşă,
zburatul luminii atom.

Această lumină plîngîndă
haide, să-i dăm lapte de capră,
mîncare dintre mîncăruri cea mai blîndă
Şi cea mai aspră.

Bate întotdeauna alt clopot

Bate întotdeauna alt clopot,
genunchii mei stau în altă biserică
şi-n altă vreme.
Peste mine doarme alt înger.
Eu mă ridic de sub aripa lui şi spun:
– Du-te, du-te, nu vezi că eşti altul?
El îmi răspunde:
– Lasă-mă, mai lasă-mă puţin,
mi-e foarte somn,
mai lasă-mă puţin...
De ce uiţi tu, că eşti şi tu altul!

Stare cireşară

Ce peşte verde şi neapărat
în aerul sărat al ochiului tău
părăseşte ideea de apă?

Ce pasăre fără gînd în ea
de cuib şi de nezbor
a părăsit aerul ca să ţină loc
sprîncenelor tale?

Ce ciudat inorog jupuit
ai încălţat tu astăzi
de alergi peste mine
chiar acum cînd am părăsit alergarea?

Ochi negru de cărbune văzut de alt copil

Ochi negru de cărbune văzut de alt copil,
cer mult noros văzut de libelulă,
măr roşu şi muşcat de dinţi de înger,
secundă nebătută!

Cal văzut numai de iarba cea păscută,
fulger văzut de trunchiul fulgerat,
copac văzut de crivăţ numai,
secundă nebătută!

Lapte văzut de mielul alăptat,
clopot văzut de un văzduh vibrînd,
şi tu, iubito, tu văzută doar de mine,
secundă nebătută!

Recăpătarea respiraţiei

Respiri atît de sacadat
de parcă aerul el ar zbura prin păsări
tu, cea care uneori
prin nări îţi laşi să-ţi curgă un miros.

Frumoasa mea, ce obosită eşti!
O lasă-mi gura mea pe tine
ca pe un cort s-o pun,
ca pe un cort,
cînd plouă peste noi cu păsări.

Raportul către păsări

N-am mai zburat în aerul vostru
nu, eu nu am mai zburat, ––
în urechea păsării de multă, multă vreme
n-am mai cîntat.

Umbra statică mi-a fost ca şi cum
fumul unei frunze m-ar fi adumbrit:
iubita cea mai noptatică
m-a ouat şi-a murit.

Voi care sunteţi deasupra mea,
ca o memorie a neîntîmplării
credeţi-mă voi şi iubiţi-mă
cum moartea-şi iubeşte eroii.

Cîntec de sus în jos ca şi plînsul
mers alăptat de pămînt,
numai pentru că vă spun aceste cuvinte
fostul de mine, azi sunt.

Această ţară de vis

Cînd se va sfîrşi asfaltul drumului
trupul meu şi trupul tău se vor face asfalt
ca să nu rămînă necălătorită
această ţară de vis.

Cînd vor cădea frunzele pomului
cînd se va veşteji iarba cîmpului
pletele mele şi pletele tale
se vor aşterne pe cîmpuri
ca să nu rămînă înfrigurată
această ţară de vis.

Cînd vor seca izvoarele
şi cînd ploile vor pleca în sus
eu şi cu tine ne vom ţine de mînă
şi vom plînge, vom plînge
ca să nu rămînă văduvită de tristeţe
această ţară de vis.

Cînd vor muri cîinii,
cînd vor pieri caii,
cînd iepurii vor fi mîncaţi
de gura morţii
cînd ciorile negre
şi pescăruşii albi
vor fi mistuiţi în guşa aerului
eu şi cu tine vom fi
cîine şi cal
iepure şi cioară
dar mai ales vom fi
pescăruşul cel alb
ca să nu rămînă
fără diadema de carne vie

această ţară de vis.

Mai graţios ca frunza

Mai graţios ca frunza, verdele
reintră-n vînt şi-n ploaie
El este cum nisipul este
sub valul fără peşti.

Stai peste gura mea tu umbră
a păsării zburînde.
E scaun pentru vorbă azi
oricare al meu dinte

O stai şi odihneşte-te
dormi tu pe mine
vedere-a verdelui de frunză
văzut de orbul lunii.

Lecţia de citire

Scriere este totul.
Peştele e literă
în alfabetul mării.
O frază sunt păsările-n zbor.
Totul e scriere.
Totul este de citit.
Piatra poate fi citită, –
iar norii, ne spun o poveste.

Triste, muncite alfabete,
înşiruind istorii vaste.
Chiar mîna mea ascunde-n sine
uitata scriere a unui imn.

Stau singur şi în gînduri, Doamne,
iar gîndurile litere îmi sunt.
Încerc să recompun o frază
dar timpul meu preschimbă scrisul

O, de-aş putea să te citesc,
O, de-aş putea să descluşesc
aceste stranii alfabete...

Imn la natură

Privirea prea lungă
sfîrşeşte prin a naşte fiinţe.
aidoma trupului de fluture
între aripile sale.
Naşte-te floare
Miroase-te mirosule.
Zboară pasere,
înfloreşte zarzăre!

Starea de a fi

Ah, n-o să ştie nimeni
gingaşa pricină a leandrului
profunda pricină a stejarului
cauza ochilor mei

Ah, n-o să ştie nimeni
zburata pricină a păsărilor
împietrita pricină a pietrelor
cauza inimii mele.

Ah, n-o să ştie nimeni
neagra pricină a pământului
curgătoarea pricină a rîurilor
cauza sufletului meu.

Cireşar

Singura mea eroare
        e faptul că m-am născut,
după aceea cu nimic nu ţi-am mai greşit.
Aripă fîlfîitoare, şi început
fluture în zig-zag ţi-am fost peste mit.

Acum noi amîndoi ne lăsăm să ne plouă
pe tine te plouă fructe de primăvară.
Deasupra mea păsările se ouă
zburîndu-se pentru întîia oară.

Sunt vinovat că sunt
cu mult prea devreme
mortule pămînt
înverzit în poiene.

Calul soarelui ne paşte
ne mistuie şi se naşte.

Pietre de mîncare

Vine un animal şi mănîncă
o stîncă

Vine un cîine ce latră
şi mănîncă o piatră.

Vine un fel de nimic
şi mănîncă nisip.

La urmă vin şi eu
ca să mănînc acest ecou

– Ecou de ce!
– Ecou de nu ştiu ce!

Imn

Iartă-mă că te nasc,
iartă-mă că te fac să fii
pe valul mării flasc
un joc de spume de copii.

Iartă-mă că mă naşti,
iartă-mă că sunt
în toiul sfintelor Paşti
cu încondeiat pământ.

Haide-ne
prietene!

Tunderea oilor

Tunde soarele de rază
şi să-mi faci cămaşă mie,
calul tunde-l cînd nechează
de vorbirea lui.

Hai, îmbracă-mă în cîntec
spus de alte animale,
să mă vezi, să nu mă crezi
omul dumitale.

Invitaţie la o floare

Îţi trimit mîna mea scrisă pe o oglindă
arborele din spate,
norii din depărtare...

Sîmbure fără floare ce sunt
vrei tu cu şapte petale şi albă să fii?

Cireşar

Nimeni nu ne crede dacă sărutăm
pasărea în zbor, iarba înverzind.
Noi suntem un fel de martori
ai adolescenţei ruginind.

Nimeni nu ne spune: bea flămîndule!
Nimeni nu ne spune: însetatule!
Curge primăvara pe sub fluturi,
visător podeaua curge pe sub tine, patule!

Lasă-te pe somnul meu, tu vis frumos
cade-mi tu în gura mea căscată
roşie cireaşă dintr-un chiparos,
zînă inventată!

Cîntec [Ai văzut vreodată vreo pasăre]

Ai văzut vreodată vreo pasăre
s-o usutre aerul pe care-l zboară?
Crezi tu, iubito că peştele
se zgîrie de apa lui sărată?

Putem noi doi să credem oare
mirosului că nu se simte bine în nări?
Poţi tu, obositor să crezi că fără mine
ai naşte un răsărit de stea?

Haide, ne face pe piele băşici
behăitul caprelor pe care le mulgem.
Vrei tu să rămînem flămînzi?
Spune da, şi rămînem

Dansul

Atît de nestabil dansai
încît o aripă de pasăre
mi-ar fi părut
un loc de casă pentru tine

Somnul

Mai bine sărează-mă tu cu tine,
şi fă-mă gustos.
Nu vezi cum vine din nou
Zeul flămînd de noi?

Fotografie

Ca viermele de gingaş ca viermele cel alb,
ca viermele ieşind la lumină
din mărul roşu, –
aşa ai mers tu peste sufletul meu
peste sufletul meu cel lipsit de coloare.

Denaturarea sunetului

Să nu mai păstrezi la mine în ureche
felul acesta tîrziu al tău de a rîde.
Pune-l mai bine tu, doarme-l mai bine tu
într-o floare de cais.

Rugăciune la o piatră

Ce animale au murit
cînd s-au scris prima oară cuvintele?
Ce nechezat a părăsit botul calului
de drag de şoldul tău?
Ce ţipăt au avut libelulele peste care
s-a prăbuşit o secundă veche?
Din ce gură de leu s-a smuls litera A
cea mai nearipată
singura care zboară?
Ce limbi de fiare-n omorîre
rupte au fost
        ca să se scrie scrisul lui iubire.

Desen pe o aripă

Putem să credem că am scris
ceea ce poate fi citit
pe aripa unei păsări din vis
nemărturisit.
Putem să spunem că am spus
ceea ce spune piatra unei pietre
cînd plîngi la cel de al treilea
        strigăt de cocoşi
Petre.
Putem să spunem că din nou
avem o cruce pregătită
pe care vom răstigni un ecou
sau poate această clipită.
Vom bate timpul în cuie
toc, şi, toc-toc...
Imaginea ta amăruie
vom zvîrli-o în foc.

Ciuleandra

I

Cai am văzut galopînd
pe coarne de melc ca pe iarbă!
Pe un miraj de coarne de melc,
pe un gazon văzător de coarne de melc.

Ah, iar sunt frumos la vedere!
Iar m-a părăsit umilinţa trupului,
iar îmi decade de sub sprînceană,
        peste surîs
umbra stelei polare!

Mă voi azvîrli ca la şapte-spre-zece ani
pe spate, cu spinarea şi înapoi
peste miriştea aceasta
de coarne de melc!

Cai graţioşi levitînd
cu potcoava pe iarba de coarne de melci
trec astăzi spre ieri
şi de ieri înspre ieri, vine la mine
să-mi mănînce urîtul, să-mi pască
albăstrimea cerească!

II

Lucrează timpul pentru mine
secunde de sidef şi de carne,
moluşte pietrificînd
în crivăţul cu ţeavă de tun

Se strîng iubitele mele
În braţele altora ca în spînzurători, –

ploi neplouate şi ouă
fără pui !

Nimeni n-a vrut să mă spele, –
decît vrăbiile cu stridentul clăbuc
al nefiinţei...
Văzut-aţi ce baie
şi ce curăţire
stă în spălarea cu praf?

Alege-s-ar piatra de piatră
şi verdele alege-s-ar de frunză!
Nimic mai mult, eu, atîta le zic:
să fie ce sunt!

III

Dar voi dansatorilor, voi
care aţi învăţat a vă drege
mişcarea după numai inima mea
o, voi
lăsaţi-vă pasu-n ţărînă
ca şi cum ea v-ar fi trup de var
Tăcere-n mişcări; tăceţi-vă. Domnului
ca să pot s-o aud pe lileana,
pe lileana cea mult Cosînzeana
ce calcă venind pe-al meu sînge,
pe dînsa ce zice cînd zic eu, că vine,
pe dînsa să o aşteptăm

Din ochiul albastru-verzui şi al mumii
ea vine, tăceţi jucători!
Mai moale spre zori să ne fie
secunda acestei prelungi aşteptări!
Tăceţi, o să vină
lileana şi Multcosînzeana.

Răriţi ale voastre mirosuri
şi verticalii fiori

IV

Stană de piatră de mîncare,
fiară cu limbă uscată
fie-vă nemişcarea
pentru lileana cea mult Cosînzeana!

Pentru arătarea
cea ca alăptarea
din ţîţă de piatră
nedezverginată...
nici de respirare
şi nici de privire...

V

A venit şi a trecut!
...ce sîmburele în alt fruct,
ca prezentul în trecut
ca vederea-n umere
ca treiul în numere
ca iuţeala din ardeiul
şi ca damful de din teiul
altuia şi altcuiva
Aleluia sfinte A!

VI

Două fire, două paie
loaţi Ciuleandra la bătaie!
Două paie, două fire
pîn' la nesfîrşire...

N-a rămas cea aşteptată
O!
D-a dus i, ii, lileana
O!

Dusu-s-a!

Daţi-mi foc, să ardem noi
aşteptarea de noroi,
fără nori deasupra ei
cea albastră!

Dusu-s-a!

N-a rămas secunda-n oră
curcubeu-n auroră
inima de frate-n soră,
O!

VII

Repede, iute, fulger, U!
U, Uu, Uuu!
Mişcă tu, aleargă tu
U, Uu, Uuu!

Calcă soare tu
pe spinarea robului
pe negrul
pământului,
peste şeaua calului
peste valea dealului
pe aripa păsării
ca pe coaja oului,
ca pe valul marmarei
ca pe ochiul melcului

mersul greu al calului
şi al ducipalului!
U!

VIII

Am zis să staţi, ca să vină.
Ea a venit şi a trecut.
Vă zic acum nu mai staţi.
Ea a trecut spre mîine, spre
răspoimîine, –
aşteptaţi de cel
ce nu s-a născut!

Mînaţi măi
hăi! hăiii!

După imn

Voi cădea în genunchi
numai în faţa copacului
pentru că el are o mie de picioare
şi suferă să meargă.
Cînd mi-e dor de tine sărut o piatră
pentru că nu are gură,
deşi e mai tare decît dintele meu.
Numai păsările îmi fac umbră,
numai ele,
pentru că trec şi îmi cade privirea.

Doină

Îmi vine să plîng cu sînge,
să rămîn cînd apa curge
şi să ling această rază
care mă nechează.

Mi-este foame de ce-i viu,
mi-e tîrziu de timpuriu...

Cavaler al florii de cireş

Chip de cireaşă muşcată de un elf
zburînd tot timpul într-un alt
miraj visat.

...Sandà pe care mi-o-ncălţa un zeu
în salt pe inorogul cel înalt
şi înşăuat.

Şi voi veni să mă prostern
mai mult rănit şi mult
învins,

Cînd ai să baţi pe un cadran etern
un nor mai alb şi mult mai mult
care a nins.

Cireşar

Visele precum cireşele,
veştile precum nevestele,
sufletele precum clipele,
zborurile cum aripile.

Stau de unul singur într-o floare
vino tu, mirosule ce doare
vino tu, coroană în văzduhuri
pe-al meu creştet.

Ah, încoronaţi-mă cu păsări.
Ah, voi triluri prelungiţi-mi văzul.
Am s-adorm pe bobul sferic
verde, cel de mazăre.

Gustă-mă zeiţă, gustă-mă secundă
nu sunt de mîncare,
aburul vieţii, aburul cireşii
e al dumitale.

Tînără fată mergînd

Să ştii că zboară sub tine
o aripă ruptă,
să ştii că zboară o aripă ruptă,
sub tălpile tale cînd mergi

Îmi pare pămîntul acela
un aer
atît de legănat e de tălpile tale
o tu, care atîrni

precum cireaşa din cireş,
o tu, care rămîi
cum laptele în ţîţă.

Pe spinarea mielului
trece umbra norului,
pe spinarea păsării
trece pasul soarelui.

Nimic nu este altceva

Nimic nu este altceva
Piatra îmi este verişoară
Rudă de tată îmi este pomul
Rîul se trage din ochiul maică-mi
Nimic nu este altceva
Cel de ieri şi cu cel de mîine
sunt fraţi de timp.
Cel de sus şi cu cel de jos
sunt fraţi de aer
Nimic nu este altceva.

Mersul norilor pe cer
e siamez cu mersul norilor pe ape;
starea de tristeţe
e logodnică cu bucuria
iar jealea îmi încoronează
cu o aură de dinţi albi
rîsul celui ce a apucat să rîdă.

Nimic nu este altceva.
Moartea calului
se odihneşte în fundul ochiului meu
Moartea acestei toamne
se reazimă cu ceafa
pe o pernă albă de zăpadă.

Moartea se aseamănă
Întocmai cu naşterea.
Nimic nu este altceva.

Ce am simţit înainte de a mă naşte
voi simţi şi după ce nu voi mai fi.
Cum a fost atunci aşa va fi atunci.

Nimic nu este altceva.
Totul este totul
Iar eu sunt tu.
Nimic nu este altceva.

Strigarea numelui

Eu i-am arătat ei, o piatră verde
şi am rugat-o să nu plece
Eu i-am arătat ei un cal cu şapte şei
şi i-am spus: nu pleca!
I-am arătat o pară zemoasă şi i-am spus:
Mănînc-o şi nu pleca, nu pleca!
Pe fiul tatălui meu i l-am arătat ei.
I-am spus: uite ce tată frumos am!
Rămîi şi nu pleca!
I-am arătat un trifoi cu patru capre;
o inimă cu două trupuri;
o pasăre care zbura înlăuntrul oului,
şi i-am spus: nu pleca tu de la mine!
Dar ea
a plecat pentru că începuse să plece.
Am strigat după ea:
Spune-mi măcar cum te cheamă, dacă pleci,
spune-mi măcar cum te cheamă!
Ea
şi-a întors numai atîta chipul
cît să-i fie profil peste umăr,
şi-a spus ceva din care am auzit
dacă am auzit...
mie singurătecului mi s-a părut
că mi-a zis:
A venit toamna, e timpul ca îndrăgostiţii
să ştie numele iubitelor lor –
după cum frunzele cînd soarele le bate
bănuiesc că au umbră!...
Cred că umbră era cuvîntul pe care
l-am desluşit,
înainte de a pleca Umbra.
iubita mea.

iubita frunzelor...

STAREA CÎNTECULUI

Altă matematică

Noi ştim că unu ori unu fac unu,
dar un inorog ori o pară
nu ştim cît face.
Ştim că cinci fără patru fac unu
dar un nor fără o corabie
nu ştim cît face.
Ştim, noi ştim că opt
împărţit la opt fac unu,
dar un munte împărţit la o capră
nu ştim cît face.
Ştim că unu plus unu fac doi
dar eu şi cu tine,
nu ştim, vai, nu ştim cît facem.

Ah, dar o plapumă
înmulţită cu un iepure
face o roşcovană, desigur,
o varză împărţită la un steag
face un porc,
un cal fără un tramvai
face un înger,
o conopidă plus un ou,
face un astragal...

Numai tu şi cu mine
înmulţiţi şi împărţiţi
adunaţi şi scăzuţi
rămînem aceiaşi...

Pieri din mintea mea!
Revino-mi în inimă!

Alunecarea gîndului

Nimic mai alunecos decît spinarea păsării;
pat îmi voi face din aripa zburînd;
îmbrăţişat cu simunul voi săruta pe gură
norul albastru.
Veniţi şi zburaţi şi plîngeţi;
să se topească odată sarea aceasta.
Voi pune strigătul meu la uscat
ca să avem cu ce da gust mîncării.
Evaporă-te mînă a mea dreaptă, –
să rămînă albă bucata de var,
să stingem cu ea focul din apă
şi nenorocul.
Du-te tu de la mine
mers al meu de cal pe două potcoave
Smulge tu şi lasă-ţi în mîini
ca pe un iepure viu cuvîntul acesta
Lasă să fie acest creier frumos
plapumă pentru ideile friguroase
Culcă tu în fundul ochiului albastru
animalul rănit cu vederea de mine.
Să-l tragem jos de pe cal pe acest vînător:
Bubuie timpanul meu pe care şi-l ţine
ca pe un scut apărîndu-se împotriva tăcerii
Din blînda mea vorbă să-ţi faci un cort
să-ţi iei drept pernă limba mea roşie
Lasă-te tu pe tine gustat
binemirositorule !
Să te sprijini în osul frumos al claviculei.
Aţa unui fir de păr alb să ţi-o faci coardă, –
să tragi fără milă în duşmanii noştri
şi mort fiind
să vii să-mi spui că ei sunt morţi

Rărirea lucrurilor

Şi în acelaşi timp cu noi
pămîntul se rostogolea în jurul său
ca să ne facă să nu ne pierdem
        încrederea în timp,

iar lucrurile deveniră cosmice...

Paharul de sticlă era mai vechi decît
măgarul de carne, –
inelul tău, mai vechi decît pasărea phoenix.
Ne generalizăm? m-ai întrebat...
– Ne generalizăm, ţi-am răspuns.

Din ce în ce mai cosmice deveneau lucrurile.
Ochiul tău era desigur
mai vechi decît frunza căpruie, –
gura mea vorbea de departe
dintr-o piatră foarte veche,
cuvinte nisipoase şi cosmice.

Pe fondul foarte verde al ierbii

Ce-ar fi să destupăm iepurele
cum destupăm sticla
Să turnăm în pahare iepurele roşu
Ce-ar fi să destupăm capacul
Şi să lăsăm să curgă pe jos alcoolul lui.

Ah, după ce am băut o piatră
Aş putea în fine să mărturisesc crima
pe care am făcut-o:

Copil fiind m-am lăsat destupat de zeu
şi el m-a bătut pe mine
şi eu l-am otrăvit pe el.

A murit zeul, strigau cărturarii
A fost omorît zeul, strigau poliţiştii
Vindem carne de zeu macră,
zece lei kilogramul,
strigau măcelarii!

Pastel de iarnă

Mă inundă mirosul de zăpadă
Coroana de frig
mi-o pun altădată pe creştet,
încheţînd în inima nimănui.

Vino, stea populată de fiinţe ciudate
şterge tu, cu lumina ta de pe cer
lumina mea de pe ger
pe care mi-au văzut-o pinguinii.

Vino tu, sărbătoare a lucrurilor calde
păstrate prin îngheţare.
O, frig, o, tu, putere mare
a lui unu în nerepetare.

Ou de mierlă

Miros sărat de mare, şi melancolic trup, –
Oare pietrele or fi avut copilărie?
şi dacă au avut copilărie
atunci cum se jucau, ele
pietrele în copilăria pietrelor?

Cîntec de leagăn [Dormiţi voi peste mine stafii]

Dormiţi voi peste mine stafii
îngeri ai seminţelor, poveste de leagăn
pentru merele roşii şi vii

...să se culce peste mine calul;
şa pentru priviri e ochiul meu albastru;
inima mea este perna ta;
dormi tu, iubito, peste mine

Desigur vei visa sînge, desigur
vei visa un cuvînt care spune adevărul.
Lasă-mă tu pe mine să fiu
patul pe care se odihneşte simplitatea,
să fiu cu limba cea caldă
pe care se topeşte fulgul de zăpadă cel rece

Cîntec de leagăn [Dormi cum doarme chipul reginei]

Dormi cum doarme chipul reginei
pe faţa monedei.
Voi dormi cum doarme vulturul
pe ceafa monedei.

Chiar aşa!

Trezeşte-te cum se trezeşte verdele
în carnea frunzei.
Mă voi mişca leneş ca sevele
în nervurile frunzei.

Chiar aşa!

Fii rece ca aerul dintr-un crivăţ
de toamnă,
voi fi rece ca zăpada dintr-un crivăţ
de Iarnă...

Chiar aşa!

Descripţie

Ea mergea mîndră, suavă, împiedicată
printr-un pasaj de lei cu aripi.
Mai bateţi şi voi puţin din pene, fiarelor,
mai răcoriţi-mi inima cu neputinţa voastră
de a zbura!

Ea îşi alesese drept trunchiuri
gîturile de girafă.
Mi-aduc aminte, îmi spusese:
Trebuie să fie ceva de animal mut
în arborii ăştia,
un fel de fiinţe cu frunze în loc de cap.

Ea mergea printr-un culoar
de păsări înghesuite.
Ea mergea mîndru, uşor împiedicat, timid.
– Unde te duci tu, am întrebat-o, unde
te duci tu?
– Unde să mă duc, nu vezi că stau
în braţele tale, orbule?

Copil bolnav

Să-l închidem pe acest iepure
ca pe o fereastră deschisă,
să tragem după noi bivolul,
iar tu, cea dinnapoia spinării mele
nu uita:
încuie-l de trei ori!

Stinge ochii acestei păsări
şi respirarea ta pune-mi-o pernă.
Sparge ceasul cucului
şi fă-mi omletă din luna aceasta
galbenă.

O, voi imperii de turtă dulce,
O, tu ev mediu de zahăr ars,
o tu ceai de muşeţel,
sanie a răciţilor,
o voi toate acestea, duceţi-vă dracului!

La ultimul etaj

Ea stă singură acum la ultimul etaj,
mirosul ei suav pîlpîie,
oraşul se îndepărtează – înhămat la cîinii
vagabonzi şi flămînzi

Să punem pîine pentru vrăbii
şi trupurile noastre uscate şi fărămiţăle
să le punem
pentru pliscurile de argint şi flămînde
ale zeilor nevorbitori

Mai multă milă pentru stelele care răsar,
mai multă compasiune pentru raza
de la lună,
mai mult frig pentru pietrele îngheţate
şi mie,
mie, pentru mine, – mai mult aer.
Mă sufoc; mai mult aer!

Ce alb, ce negru de alb!

Ce alb, ce negru de alb,
cîte stele în stele
şi stele lîngă stele în alb
şi vine vîrtejul şi vine vîntul şi vine
suflare de aer
şi ne suflă şi smulge
şi ne duce de pe noi
cortul pielii noastre

Şi rămînem roşii în sînge, în foarte sînge
şi se topeşte de noi doi gheaţa,
şi se topeşte roşu,
şi ne durem şi ne durem în durere
rană pe rană
ţipăt pe ţipăt.

Şi vine taifunul, tromba, aerul urlînd
şi ne smulge zidul cel umed de carne
şi ni-l duce şi ni-l izbeşte
de un amurg de soare
şi ne rămîn scheleltele albe
pe zăpada albă.

Oasele de os cele albe
pe oasele de zăpadă cele argintii,
şi devenim numărabili
şi putem să ne numărăm unul pe celălalt
unu şi doi şi trei...
unsprezece, cincizecişipatru
optzeci şi patru...

Şi vine aerul turbat şi în strigare

şi ne împrăştie şi ne risipeşte şi ne suflă
şi rămîne numai zăpada cea albă
scînteietoare
atît de scînteietoare
        cum este numai cuvîntul

atît de friguroasă cum este
numai cuvîntul.

Acolo pe zăpada cea albă
        noi doi ne-am iubit.
Urma noastră în zăpada cea albă este
aidoma copitei unui animal sideral
care a trecut prin zăpadă
niciodată acum,
totdeauna altădată...

Vînătoare

Nici n-aţi crede voi că pietrele
sunt copiii de aer ai păsărilor.
Ah, cît doresc să plouă torenţial
peste oceanul în care s-a înecat
totdeauna altcineva.
Nici n-aţi crede voi
că florile sunt gînduri
de-ale răsăritului de soare.
Ah, cît aş vrea să dorm
în casa iepurelui.
Nu, el n-o să se sperie.
Ceea ce am eu nu este un trup
este un cort.
Ceea ce gîndesc eu nu este o rază,
ci este o pernă pentru iepuri.

Vederea păsărilor

Ca un noroc s-a răsucit un stol de păsări
sub vederea mea.
Am zis că poate este o vorbire.
Am zis că poate e vederea altcuiva.

Cină

Revelaţia este un fapt de jale.
Curiozitatea o durere.
De ce la urma urmelor să am atîta timp
pentru mirare.
De ce să am un ochi atît de mare
ca să săreze lacurile cu bărci?
Ar trebui să stăm la o masă
fără să ne fie foame
şi ar trebui să locuim o casă
fără să ne fie somn
şi eu să-ţi spun ţie:
– Ştii că a răsărit soarele şi că sunt!
Şi tu să-mi răspunzi mie:
– O fi dimineaţă, frate?

Colindă pe loc

Niciodată nu putem greşi prea mult
din pricina propriilor noştri ochi
        care văd aceasta.
Şi nici minţi nu putem prea mult să minţim
din pricina spaimei
        de-a rămîne noi înşine surzi.

Nici prea mult nu putem să trăim
şi nici prea frumos nu putem să trăim.
Altfel am putea să ne dezamăgim strămoşii.
Altfel am putea să ratăm şansa de a se naşte
cei care nu s-au născut.

Ne putem bucura
        numai atunci cînd nu ne vede nimeni,
cînd nu ne vedem nici măcar noi înşine.
Nu, noi nu ne mulţumim cu puţin.
dar ştim că mai mult nu ni se cuvine.

Nedreptate

De ce să auzim
şi de ce să avem urechi pentru auz?
Atît de păcătoşi să fim noi
încît să fim nevoiţi
să avem
speranţe, pentru frumuseţe
şi pentru duioşie, ochi,
şi pentru alergare, picioare?
Atît de nefericiţi să fim noi
încît să trebuiască să ne iubim.
Atît de nestabili să fim noi
încît să trebuiască să ne prelungim
prin naştere
tristeţea noastră urîtă
şi dragostea noastră înfrigurată?

Trista vedere a girafei

Trist este acel care se poate îndrăgosti
de altcineva;
care-şi face oglindă dintr-o aripă de pasăre;
care speră mîine că va ploua peste mare;
care se roagă la dumnezeul muzicii cîntate;
care nu-şi poate închipui altceva
decît că este.

Ah, dac-ai putea să alungi
amintirea ta ca şi cum ar fi a altora.
Ah, dac-ai putea să chemi numai pentru tine
venirea de suflet!

Mare secată

Ce frumos am putut să fiu altădată
Frumuseţea e o formă a lipsei de curiozitate.
Acum cînd sunt nisipos,
cînd toate pietrele mele
        s-au bîlbîit în faţa soarelui,
nu pot spune despre mine decît, –
ah, ce frumoasă a fost toamna trecută
ah, ce verde a fost frunza văzută
ah, ce nemaipomenit a fost laptele
pe care-l va suge copilul meu.

Cu faţa spre iarbă

N-ar trebui să omorîm pe nimeni
şi n-ar trebui să urîm pe nimeni
N-ar trebui să mîncăm nimic,
n-ar trebui să bem nimic
Ar trebui să fim ca şi cum
am omorî pe cineva
Ar trebui să fim ca şi cum
am mînca pe cineva, –
dar fără să facem aceasta
Ar trebui să fim
ca şi cum cineva ar înţelege răul
pentru noi
şi noi numai l-am şti:
Mă-nţelegi tu, frumoasă iarbă verde
ce-ţi spun?

Orfeu în vechea cetate

Poetul, cu un şoim pe umăr intră în cetate.
El se simte foarte tulburat
şi întocmai ca steaua Canopus,
cea din emisfera australă
cea văzută numai de cei
        care poartă ochelari la inimă.
Nu-l vede nimeni pe poet.
Unii nu-l văd pentru că nu au vedere.
Alţii nu-l văd pentru că nu au inimă.
În fine restul nu-l văd pentru că nu sunt.

Toţi însă spun în cor:
Poetul nu este de băut,
        deci nu-l înţelegem!
Poetul nu miroase cum floarea.
Cum putem să-l înţelegem
cum putem să luăm
        ceea ce nu miroase ca floarea.
drept floare?!

Poetul merge pe strada cea mare.
Du-te dracului îi suflă şoimul de pe umăr,
du-te dracului de prost
        îi suflă şoimul de pe umăr.
Poetul se face că n-aude nimica
Am văzut cu ochii mei
        un poet intrînd în cetate.
El ţinea în mîna dreaptă,
        în pumnul lui drept
un şoim sugrumat.

Scurtă vorbire

– Vrei să trăieşti numai pentru mine
şi singur
şi fără umbră, cum fără umbră este
cifra unu?
– Da!
– Dar tu eşti dus, dar tu uneori eşti
aidoma animalelor de cîmp!
– Da. Uneori sunt aidoma
animalelor de cîmp.
– Nu uneori, –
întotdeauna eşti ca un animal de cîmp.
– Da. Într-adevăr, întotdeauna sunt
ca un animal de cîmp.
– Tu nu eşti ca un animal de cîmp, –
tu eşti chiar un animal de cîmp.
– Da. Eu sunt un animal de cîmp
– Mi-e scîrbă de tine, dar în acelaşi timp
mi-e foame de tine
şi în acelaşi timp mi-e şi dor de tine.
Lasă-mă să-mi fie dor de tine!
– Da. Te las să-ţi fie dor de mine.
– Nu, nu poate să-ţi fie dor niciodată
de un animal de cîmp;
şi nici foame nu poate să-mi fie de el;
cel mult aş putea uneori să-l dispreţuiesc.
Hai, mă laşi să te dispreţuiesc?
– Da. Te las să mă dispreţuieşti.
– Am ajuns să vorbesc cu toate animalele;
– mă port de parcă aş fi cosmic; –
de fapt, cine eşti tu, bestie?
– Cine să fiu? Eu sunt da.

Baladă

Sodiul şi potasiul fumegînd în apă,
fum curgînd din rotulă,
vor trebui să înceapă
o altă natură...
Un peşte cu aripi de piatră
va bate un aer pieziş
ţîşnind din respirarea idolatră
cu lamură de şiş:
un animal cu gheare de făină
va frămînta o pîine sus
cînd voi striga soldaţilor să vină
şi să-l împartă pe Isus...
Voi da piciorul şi sandaua
acelui vrednic ce-a mîncat
cu gura mîinii lui ocaua
a sîngelui verzos şi resfirat.

Va fi o deltă nevărsată
din osul stern va răsări
şi va urca spre cer vărgată
a vieţii mele zebră gri.
Voi pune peste ea frumoasă
o şa din pînze de paing
s-o-ncălzească neîntoarsă
numai acei care înving
şi voi lăsa să latre o piatră
liberă,
neatinsă de potcoavă,
liberă,
neatinsă de privire,
liberă,
nenăscută.

Chiar aşa

Ce trist că spui da numai cînd te întreb eu
Ce păcat că nu spui da din cînd în cînd,
fără să te întrebe nimeni...
Pe arbori nu i-a întrebat niciodată nimeni
nimic
şi ei spun da, neîntrebaţi.
Pe capre nimeni nu le-a întrebat
niciodată nimic,
dar behăie foarte tare cînd sunt mulse
şi nici măcar nu le dă prin gînd
să nu mai fie capre după aceea...

Stă piatra ca proasta şi neîntrebată.
Vine calul şi o calcă în potcoave
şi o balegă cu balega,
şi ea stă şi se toceşte
şi miroase a balegă
şi se lasă spălată de ploaie
...şi chiar tocită de priveliştea lunii
tot piatră rămîne,
fără s-o întrebe nimeni nimica...

Table of Contents

MĂREŢIA FRIGULUI	2
Insignă	3
Ridică-te şi cîntă-ne	4
Secunda florii	5
Schimbarea la faţă	6
Trecător	9
Spre semn	10
Steaua	11
5, 4, 3, 2, 1, 0	12
Strigăt	14
Creşte altă iarbă	15
Clepsidra	17
Plus unu mai puţin	18
Prinţul căzînd de pe cal	20
Cal de rege, cal de prinţ	21
Albastru de singur	22
Rău de frumuseţe	23
Însoţire	24
Menuet	25
Fereastră	26
Construcţie	27
Coasta rechină	28
Singură vedere	29
Dialog	31
Molima	32
Pitagora	33
Sarea apei	34

Ai altora 35
Marină 36
Noe 37
Foarte cîine 38
Cîntec lent 39
Lecţia de anatomie 40
Tu 41
Autoportret de sîmbătă seara 42
Pierire de bătrîn 43
Comunicare 44
Stare 45
Marină 46
Rugăciunea 47
Ars amandi 48
Emil Botta 49
Încă o dată 50
Pînza de păianjen de Goya 51
La toamnă 53
După luptă 54
Mai lasă-mă 55
Ultima 56
MANUALUL RĂULUI VISĂTOR 57
Întrebări 58
Confesiunea răului visător 59
Frigul, sau a doua confesiune a răului visător 61
Învăţarea de-a fi capră 63
Cîmp vechi 64
Intimidare 65
Despre starea de zbatere 66
Ritm 68

Către soldat 69
Lecţia de dans 70
Patinatoarele 71
Matematica poetică 72
Lecţia de zbor 75
În landa de piatră 77
Ah, dacă... 78
Icoană pe sticlă 79
Inimă văzînd 80
Fără inimă 81
Doină [Putem să smulgem din aripa păsării penele] 82
Pune-mi piper în ochi 83
Placă stricată 84
Doină [Mi se face toamnă] 85
Lăsarea în voie 86
Arătarea pietrei 87
Alte chei 88
Îndurerarea 89
Dormire 90
Luarea zborului din zbor 91
Putrezirea calului 92
Şi dacă 93
Dezîngerirea 94
CÎNTECE DE CIREŞAR 95
Cireşar 96
Bate întotdeauna alt clopot 97
Stare cireşară 98
Ochi negru de cărbune văzut de alt copil 99
Recăpătarea respiraţiei 100
Raportul către păsări 101

Această ţară de vis 102
Mai graţios ca frunza 104
Lecţia de citire 105
Imn la natură 106
Starea de a fi 107
Cireşar 108
Pietre de mîncare 109
Imn 110
Tunderea oilor 111
Invitaţie la o floare 112
Cireşar 113
Cîntec [Ai văzut vreodată vreo pasăre] 114
Dansul 115
Somnul 116
Fotografie 117
Denaturarea sunetului 118
Rugăciune la o piatră 119
Desen pe o aripă 120
Ciuleandra 121
După imn 126
Doină 127
Cavaler al florii de cireş 128
Cireşar 129
Tînără fată mergînd 130
Nimic nu este altceva 131
Strigarea numelui 133
STAREA CÎNTECULUI 135
Altă matematică 136
Alunecarea gîndului 137
Rărirea lucrurilor 138

Pe fondul foarte verde al ierbii 139
Pastel de iarnă 140
Ou de mierlă 141
Cîntec de leagăn [Dormiţi voi peste mine stafii] 142
Cîntec de leagăn [Dormi cum doarme chipul reginei] 143
Descripţie 144
Copil bolnav 145
La ultimul etaj 146
Ce alb, ce negru de alb! 147
Vînătoare 149
Vederea păsărilor 150
Cină 151
Colindă pe loc 152
Nedreptate 153
Trista vedere a girafei 154
Mare secată 155
Cu faţa spre iarbă 156
Orfeu în vechea cetate 157
Scurtă vorbire 158
Baladă 159
Chiar aşa 160